Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 126 (633)

П'ятниця, 19 жовтня 1962 р.

Ціна 2 коп.

УРОЧИСТІ ЗБОРИ В КРЕМЛІВСЬКОМУ ПАЛАЦІ З'ЇЗДІВ

МОСКВА, 18. (Кор. ТАРС). Сьогодні у Кремлівському Палаці з'їздів відбулись урочисті збори трудящих Москви разом з представниками Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, присвячені 150-річчю Вітчизняної війни 1812 року.

Бурхливими оплесками вітали присутні керівників Комуністичної партії і Радянського уряду.

З доповіддю виступив член-кореспондент Академії наук СРСР В. М. Хвостов.

Україна славить велич подвигу

КИЇВ, 18. (РАТАУ). Трудящі Радянської України широко відзначають 150-річчя Вітчизняної війни 1812 року — героїчної епопеї мужньої боротьби російського та інших народів нашої країни з загарбницькою армією Наполеона. На підприємствах і будовах, в учбових закладах, в робітничих і сільських клубах проводяться урочисті засідання, присвячені знаменній даті, читаються лекції про безсмертний подвиг народу.

У Київському Державному історичному музеї в двох залах розміщено матеріали, які розповідають про 1812 рік. Серед них ряд експонатів, виставлених для огляду вперше, — карта Бородінської битви, портрет українського поета І. П. Котляревського, учасника Вітчизняної війни 1812 року, барельєфи скульптора Ф. Толстого, що зображують окремі епізоди війни, та інші.

На виставці в історичній бібліотеці УРСР створено спеціальний розділ «1812 рік на Україні». Тут зібрано літературу, яка розповідає про боротьбу українського народу із загарбниками.

Ввечері над Києвом прогриміли залпи артилерійського салюту. Україна славить велич безсмертного подвигу.

Пам'ятник слави російської зброї

Відкриття панорами «Бородінська битва»

МОСКВА, 18. (ТАРС). Сьогодні в другій половині дня на Кутузовському проспекті столиці в урочистій обстановці було відкрито знамениту панораму «Бородінська битва».

На честь цієї події відбувся мітинг. Були присутні маршали Радянського Союзу і родів військ, генерали й офіцери Радянської Армії, льотчики-космонавти СРСР Юрій Гагарін, Андріян Ніколаєв, Павло Попович.

Міністр культури СРСР К. О. Фурцева розрізає червону стрічку. Панораму відкрито. Сотні москвичів познайомилися сьогодні з прекрасним пам'ятником слави російської зброї.

Будинок панорами є однією з найпрекрасніших споруд столиці. Широкі біломармурові сходи ведуть на оглядовий майданчик велетенського круглого залу. Тут перед глядачами розгортається величний твір Ф. О. Рубо — панорама «Бородінська битва». Свій знаменитий твір відомий художник написав до 100-річчя Бородінської битви. Проте тоді панораму мало хто побачив. І ось тепер її знову повернуто до життя.

КІРОВОГРАД

ВЧОРА в приміщенні Палацу культури імені Жовтня відбувся вечір, присвячений 150-річчю Вітчизняної війни 1812 року.

З доповіддю виступив завідуючий кафедрою марксизму-ленінізму Кіровоградського педінституту **О. Т. Гора.**

Потім присутні переглянули документальні кінофільми.

СРСР випередив США по виплавці сталі

НЬЮ-ЙОРК, 18. Кореспондент ТАРС Г. Фрімен передає: У третьому кварталі цього року в Радянському Союзі було вироблено більше сталі, ніж у Сполучених Штатах. Про це свідчать дані інституту заліза і сталі, за якими виплавка сталі у США в третьому кварталі становила 20.523 тисячі коротких тонн, або близько 18.615 тисяч метричних тонн. За той же період у Радянському Союзі було вироблено 18.900 тисяч метричних тонн сталі.

БЕЗСМЕРТНА ЕПОПЕЯ

Урочисті збори громадськості Києва, присвячені 150-річчю Вітчизняної війни 1812 року

ОДНІЄЮ з найяскравіших сторінок високого патріотизму, безприкладного героїзму, волелюбності і непримиренної ненависті народів Росії до чужоземних поневолювачів ввійшла в славну історію нашої великої Батьківщини Вітчизняна війна 1812 року.

Трудящі України, як і всі радянські люди, з любов'ю і гордістю зберігають і звеличують славні бойові традиції героїчного минулого своєї Батьківщини. В містах і селах республіки широко відзначається 150-річчя Вітчизняної війни 1812 року. Цій немеркнучій у віках події було присвячено урочисті збори партійних, радянських і громадських організацій міста-героя разом з представниками Радянської Армії, які відбулися вчора, 18 жовтня, в залі Київської державної консерваторії.

Присутні з величезним піднесенням обирають до почесної президії зборів Президію Центрального Комітету КПРС на чолі з вірним ленінцем, невтомним борцем за комунізм товаришем М. С. Хрущовим.

Доповідь про 150-річчя Вітчизняної війни 1812 року зробив директор Інституту історії Академії наук УРСР, доктор історичних наук професор О. К. Касименко.

Після зборів відбувся великий концерт.

(РАТАУ).

Торжества на полі російської слави

МОСКВА, 18. (ТАРС). Великі народні торжества, присвячені 150-річчю Вітчизняної війни 1812 року, відбулися сьогодні на полі російської слави, в Бородіно.

Москвичі, жителі підмосковних сіл поклали вінки до пам'ятника великому російському полководцеві М. І. Кутузову, до монументів, споруджених на честь полків, які відзначились у битві при Бородіно. Буквально за кілька хвилин гори живих квітів виросли біля пам'ятників радянським воїнам, що віддали життя за Батьківщину восени 1941 року.

Поблизу легендарної батареї Раєвського велика трибуна. В центрі — барельєф В. І. Леніна, портрети керівників Комуністичної партії і Радянського уряду.

Мітинг, присвячений героїчній епопеї боротьби російського народу, відкриває голова виконкому Московської обласної Ради депутатів трудящих В. І. Конотоп. Він пропонує вшанувати хвилиною мовчання пам'ять героїв-воїнів, які віддали своє життя в боях за Батьківщину.

На мітингу виступили академік Є. М. Жуков, фрезерувальник Митищинського машинобудівного заводу Н. Н. Январьов, учасник боїв на Бородінському полі 1941 року двічі Герой Радянського Союзу генерал армії Д. Д. Лелюшенко, письменник Л. С. Соболєв, студентка Московського лісотехнічного інституту Еліна Павлова, Маршал Радянського Союзу М. І. Крилов, агроном колгоспу «Бородіно» Р. Н. Буєва.

Промовці говорили про те, що ніколи з пам'яті народної не згладяться подвиги героїв Вітчизняної війни 1812 року, славні бойові діла наших сучасників, які розгромили під Москвою полчища німецько-фашистських окупантів.

Після закінчення Піщанобрідської середньої школи Григорій Беркут навчався в Одеському електромеханічному училищі. Закінчивши училище, він працював у депо станції Помічна. А потім двадцятирічний юнак виявив бажання працювати газозварником в майстерні артілі «Путь к коммунизму» Новоукраїнського району. Тепер Григорій успішно трудиться в колгоспі.

На знімку: комсомолець-газозварник Григорій БЕРКУТ.

Фото В. Ковпака.

ІНДУСТРІЯ УКРАЇНИ НА НОВОМУ ПІДНЕСЕННІ

ПОВІДОМЛЕННЯ ЦСУ УРСР

БОРЮЧИСЬ за здійснення історичних рішень XXII з'їзду КП України, працівники промисловості республіки виконали щодо загального обсягу виробництва план третього кварталу на 101 процент і дев'яти місяців 1962 року — на 103 проценти. Про це повідомляє Центральне статистичне управління при Раді Міністрів УРСР. Порівняно з дев'ятьма місяцями минулого року випуск продукції зріс на 10 процентів.

План дев'яти місяців цього року по виробництву валової продукції і по більшості найважливіших видів виробів перевиконали всі раднаргоспи. При загальному перевиконанні плану третього кварталу промисловістю України недовиконали план по валовій продукції підприємства Дніпропетровського, Донецького і Вінницького раднаргоспів, а також промисловість деяких виконкомів обласних Рад депутатів трудящих.

Порівняно з дев'ятьма місяцями минулого року випуск валової продукції чорної і кольорової металургії збільшився на 9 процентів, паливної і енергетичної промисловості — на 7 процентів, машинобудування і металообробки — на 17 процентів, хімічної промисловості — на 20 процентів, промисловості будівельних матеріалів — на 9 процентів, лісової, паперової і деревообробної промисловості — на 2 проценти, легкої промисловості — на 6 процентів, харчової промисловості — на 8 процентів.

За дев'ять місяців цього року вироблено більше, ніж за відповідний період минулого року, чавуну — на 1,3 мільйона тонн, сталі — на 1,7 мільйона тонн, прокату — на 1,2 мільйона тонн, сталевих труб — на 7,6 мільйона метрів, залізної руди — на 3,5 мільйона тонн, вугілля — на 2,7 мільйона тонн, нафти — на 722 тисячі тонн, газу — на 4,4 мільярда кубічних метрів, електроенергії — на 5,8 мільярда кіловат-годин, мінеральних добрив — на 308 тисяч тонн, цементу — на 816 тисяч тонн, збірного залізобетону — на 600 тисяч кубічних метрів. Збільшилось виробництво багатьох видів машин і устаткування.

Зріс також випуск товарів народного споживання: тканин — на 28,5 мільйона квадратних метрів, панчішно-шкарпеткових виробів — на 4,6 мільйона пар, білизняного і верхнього трикотажу — на 1,9 мільйона штук, шкіряного взуття — на 2,5 мільйона пар, телевізорів — на 50,9 тисячі штук, холодильників побутових — на 19,6 тисячі штук, пральних машин побутових — на 29,9 тисячі штук, меблів — на 21,6 мільйона карбованців, м'яса з державних ресурсів сировини — на 130,6 тисячі тонн, тваринного масла з державних ресурсів сировини — на 9,7 тисячі тонн, продукції з незбираного молока — на 3,8 тисячі тонн, олії — на 112,7 тисячі тонн, консервів — на 37,3 мільйона умовних банок.

При загальному зростанні виробництва порівняно з таким самим періодом минулого року план дев'яти місяців недовиконано по виготовленню сталі, прокату, синтетичних смол і пластичних мас, металургійного і хімічного устаткування, нафтоапаратури, великих електромашин, металорізальних верстатів, легкових автомобілів, тракторів та деяких інших видів промислової продукції.

На підприємствах республіки проводились роботи по дальшому технічному прогресу. За 9 місяців впроваджено 197 автоматичних, напівавтоматичних і механізованих потокових і конвейєрних ліній, створено близько 130 зразків нових машин, механізмів, приладів, устаткування і матеріалів. За цей же період підприємства машинобудування освоїли випуск понад сто назв нових видів промислової продукції і зняли з виробництва близько 40 назв машин, механізмів, устаткування застарілих конструкцій.

Разом з тим ряд підприємств ще недостатньо впроваджують у виробництво нову техніку і не використовують усіх наявних можливостей для поліпшення роботи устаткування і удосконалення технології виробництва.

План підвищення продуктивності праці і зниження собівартості промислової продукції за минулі дев'ять місяців виконано. Продуктивність праці зросла порівняно з відповідним періодом минулого року на 6 процентів; прибуток промислових підприємств збільшився за попередніми даними на 19 процентів. Разом з тим значна кількість підприємств не виконала завдань щодо зростання продуктивності праці, зниження собівартості продукції та нагромаджень.

(РАТАУ).

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАРС

17 жовтня 1962 року в Радянському Союзі проведено черговий запуск штучного супутника Землі «Космос-10».

Супутник виведено на орбіту з параметрами:

— початковий період обертання 90,2 хвилини

— максимальна віддаль від поверхні Землі (в апогеї) 380 кілометрів

— мінімальна віддаль (у перигеї) 210 кілометрів

— кут нахилу орбіти до площини екватора 65 градусів.

На борту супутника встановлено: наукову апаратуру, призначену для продовження досліджень космічного простору відповідно до програми, оголошеної ТАРС 16 березня ц. р., радіопередавач, який працює на частоті 19,995 мегагерц, радіосистему для точного вимірювання елементів орбіти і радіотелеметричну систему для передачі на Землю даних про роботу приладів і наукової апаратури.

Встановлена на супутнику апаратура працює нормально.

Координаційно - обчислювальний центр обробляє одержувану інформацію.

Успішні запуски багатоступінчастих ракет

16 і 17 жовтня ц. р. в Радянському Союзі проведено успішні запуски нового варіанту багатоступінчастої ракети-носія для космічних об'єктів у район центральної частини Тихого океану на дальність більш як 12 тисяч кілометрів.

Політ ракет і дія всіх ступенів проходили відповідно до заданої програми.

Макети передостанніх ступенів ракет-носіїв досягли водної поверхні в безпосередній близькості від наміченої точки падіння.

До 150-річчя з дня народження Т. Г. Шевченка

Рада Міністрів СРСР прийняла рішення про утворення Всесоюзного ювілейного комітету в зв'язку з 150-річчям з дня народження великого українського письменника Т. Г. Шевченка, яке минає в березні 1964 року.

До складу комітету (голова М. С. Тихонов) ввійшли визначні письменники, вчені, діячі мистецтва, журналісти, громадські діячі країни.

(ТАРС).

З ПОЛЕМ ВІЧ-НА-ВІЧ

Розмова про честь ТРУДІВНИЧУ

У ГАЗЕТАХ було надруковано схвильованого листа житомирської ланкової Надії Григорівни Заглади. Стара жінка, бабуся нам (без одного року сімдесят!), зі славою, в пошані живе, а ось схвилювалась якою проблемою — про совість людську.

Це скільки ж треба пережити, щоб, глянувши на безладдя у сусідів, написати таке: «Що це — безтолковщина? Ні, я особисто вважаю, що це і не безтолковщина — совісті у людей не вистачає, а не поняття чи вміння. Гляньте на присадибні городи — вони, як картинка, — і відразу ясно: все тут уміють, все розуміють. А ось, гляди ж, не доносять люди свою совість до колгоспних гектарів, залишають її у себе на городі».

Я не знаю біографії вашої, Надіє Григорівно. Але чомусь пригадується мені той довоєнний колгоспний час, коли таких, як ви, за добрі діла посилали «до самої Москви», на виставку. Пам'ятаю, як пригвинчували ви на святкові кофти перші свої ордени, як посилали нас, синів своїх і дочок, у міські інститути та технікуми. А потім плакали, дивлячись, як горять на світанку хліба, як виють у небі чужі літаки, стріляють у мирні хати, в людей і худобу. Знаю, що плакали ви, читаючи наші фронтові і партизанські трикутники, де ми клялися нічого не простити ворогові і гнати його, гнати...

Потім, голодні, ви зустрічали наші полки, несли на дорогу останній шматок хліба, останній глечик молока. Потім запрягали худих корівок, так-сяк оббивали сохи і йшли орати. А там у чортополохах ще кілки з колючками, окопи, міни. Ви рвались на тих мінах, кров'ю поливали землю, щоб дати країні хліб.

Матері наші, які стали бабусями, — ось через які рубежі пройшла ваша хліборобська совість.

Це на ваших натруджених плечах ще довго і після війни трималась земля. Ви не кинули її й тоді, коли на пустий трудодень «в бідному колгоспі» одержували копійки і все доліковували, доліковували наші рани і чекали, коли ми повернемось у стрій, щоб зажити «полюдськи». І вони прийшли, ваші сини, посадили нові сади, обновили хати, набудували ферм, завели небачену механізацію, підняли цілину і спустили воду з боліт. Від одного до другого партійного пленуму наводили порядок на землі, підносили урожай, рухали на північ кукурудзу, вчились господарювати.

Ми ділом руйнували перешкоду за перешкодою і все шукали — де ж вони, ті ключі від комори з багатими врожаями. Одні казали, що вихід у травопіллі, другі вважали, що треба «відвалити» якомога більше кредитів, треті... Не перелічиш усіх проблем, над якими доводилось ламати голову. І цілком зрозуміло — чим далі ми підніматимемося вгору, тим більше все нових і нових завдань поставатиме перед нами. І одне з них те, яке давно бачила проникливими своїми очима Надія Григорівна Заглада.

Ось приклад того, як досвід зштовхує два підходи до справи. Перед останнім Пленумом ЦК КПРС в одному лісовому калінінському колгоспі розговорились ми з тамтешнім молодим трактористом. Скаржився Володя:

— Ну, була б у нас земля як земля. Так ні ж, піска... І ще — то заливає водою, то посуха. Минулим літом почали косити хліба. Грузовик виділили під комбайн. Приїхав шофер. А комбайнер йому говорить: «Повертай назад. Я все, що на цій ділянці виросло, в мішку один віднесу». На чому ж тут розвивати тваринництво?

Говорив він, а я пригадував одну поїздку в колгосп під містом Батайськом. Село Койсуг. Чорноземи там метрові! Держава спорудила зрошувальну систему. Дала електроенергію, машини. Словом, ідеальні умови. Працювали ж у колгоспі абияк. Та й то один з десятьох. І при всьому при цьому глянеш — будинки навколо добротні, цегляні... За зеленими тинами поблискують лаком власні машини.

З кожного двору щоранку «піжамні колгоспники» вивозять видимо-невидимо помідорів, огірків, малини, капусти, яблук. І все на базар, на базар! Колгоспні ж плантації пусті, врожай гине.

Почне голова соромити, а йому у відповідь:

— Я свій мінімум відробив. За законом города у мене не відбереш.

Пригадав я все це і спитав у калінінського тракториста, як у них на городах росте кукурудза, буряки.

— Ще як! — сказав він і тут же розвів руками. — То ж на городах!

Давно доведено, що на полі все може рости краще. І дешевше! Там же наука, машини! Зате біля хати — «своє». Тут лопатою за північ «господар» копає «свої» грядки, щоб не перезріла земля. До світанку перебирає насіння по зерняткові...

А там, на колгоспному полі, ти віч-на-віч з землею. Один, без свідків. Залишив огріх — невелика біда. В крайньому разі копнеш кілька раз ногою, завалиш грудками — от і замазав грішок. Ореш? А чого з краю береш і глибше, і рівніше? Агроном тут буде заміряти? Він далеко не піде, а ти заробиш більше? Гляди — і прапорець за перевиконання дадуть. А ти ж украв ці гроші в інших. І у себе теж. Якби працював ти краще, урожай був би зовсім іншим. Бувало таке, Володю?

— Бувало, але я ж не один такий!

Ось тому, що не один, і ніби всі працюють, тому що вийде ланка, а до діла не приступають, як пише Заглада, — чекають двох чи трьох колгоспниць. Почнуть полоти — одна одну не обженуть: бояться перепрацювати. І виходить, що колгосп «пасе задніх» у той час, коли інші недбайливих уже карають тим, що не допускають на два-три дні до роботи. А тим, що провинились, очі діти нікуди. У вас же, Володю, такому покаранню тільки б зраділи.

А як же ті обідрані хлопці в постолах і будьоннівках, як же ті, хто мерз на Магнітці і на амурських берегах? Їх же серце водило і в бій, і в далеку сибірську даль. Коли говорили, хто піде першим, кожному здавалося, що це командир звертається до нього, і вони відповідали: Я!., Я!.. Згадай про них, «замазуючи» огріх. Ти ж з ними однаково, що солдат в одному цепу. Ти ж будуєш те, про що мріяли вони. Згадай про це, коли ти один, без свідків, з землею віч-на-віч. Ти ж не можеш, не маєш права бути поганим. Адже і твоя мати, і бабуся твоя такі, як Заглада. І тобі йти далі, ніж їм.

...Ось про що думаєш, коли читаєш листа Заглади і численні відгуки на нього. Можна і треба будувати заводи добрив, проектувати сільські міста і створювати найновішу техніку. Але успіх принесуть і ті, хто чесний з полем віч-на-віч, чесний без свідків.

Анатолій ІВАЩЕНКО.

БУРЯКОВОДАМ — НОВІ МАШИНИ

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. (РАТАУ). Виробництво трирядних комбайнів для потокового збирання цукрових буряків освоїв завод сільськогосподарських машин. Комбайн не тільки збирає, але й очищає буряки, звільняючи десять чоловік на кожному гектарі. В цьому сезоні колгоспи і радгоспи одержали велику партію цих машин.

ПОМІЧНИКАМИ НЕ НАХВАЛЯТЬСЯ

ВАРТО було Галині Юрик і Ользі Сокуренко взяти першу ноту, як пісню підхопили, заспівали хором. Здавалось, ніби вся Червоно-Кам'янка принишкла, вслухаючись у ніжний мотив.

— Ти дивись, як гарно співають. Ач, виводять...

— Так їх же на те й вчать. Це ж, вважай, музики майбутні, — перекидалися словами літні жінки, які на току очищали кукурудзяні качани. А далі й собі не втерпіли, почали підспівувати. Та хіба ж узгодишся з молодими, коли вони все сучасні заводять: то «Марічку», то «Білі каштани», то ще новішу.

Рідко який день обходиться без пісень, сьогодні ж особливо розспівалися юні помічники з Олександрійського культосвітнього училища. Качани швидше мелькають у руках. Купа очищеної кукурудзи все росте, росте.

Саме у той день 28 комсомольців училища майже 270 центнерів кукурудзи перечистили і відвантажили на заготівельний пункт. Дівчата на відзнаку такого досягнення сплели великий вінок з кукурудзяних стебел і вручили його викладачам тт. Синельникову і Міняйлику. Вінок. як естафета пішов з рук в руки.

— Тільки найкращі слова похвали приходять на пам'ять, — відізвався голова колгоспу імені Фрунзе Г. А. Савченко, коли я запитав його про роботу дружного колективу. — Таких трудівників — пошукати.

Спитав я учнів про умови в колгоспі, і вони теж в один голос:

— Скаржитись нема чого. Ставляться до нас добре, квартирне питання швидко вирішили, забезпечують усім. А решта все — справа наших рук. Обіду ніхто не приготує смачніше за Надію П'яничук. За порядком на кухні, за чергуванням слідкує староста Микола Павловський.

Своїми піснями, а ще більше працею майбутні культосвітні працівники заслужили загальну повагу на селі. Учні виступають всюди згуртовано, швидко подружилися з усіма, взялися спільно готувати цікаві вечори відпочинку і концерти. Це ще більше зміцнило їх авторитет. Виступи художньої самодіяльності, вечори дружби завжди збирають у клубі багато глядачів.

О. ВЕДЕНЄЄВ.

Олександрійський район.

Після виступу молодого комунара

«Чому нудьга вселилась у клуб», — так називалась кореспонденція, вміщена в номері газети за 16 вересня ц. р. В ній розповідалось про незадовільну культурно-освітню роботу клубу в колгоспі імені Петровського Кіровоградського району.

Як повідомив редакції завідуючий районним відділом культури т. Ляшенко, факти, наведені в кореспонденції, мали місце. Секретар райкому ЛКСМУ т. Величко виїжджав в клуб. Подана практична допомога в організації концерту. В клубі готується тематичний вечір по статті Н. Г. Заглади «Дорожіть честю хлібороба».

Галина Руда — одна з кращих робітниць Кіровоградської швейної фабрики. Півтори—дві норми — з таким показником залишає молода швея кожну зміну.

На знімку: Галина РУДА.

Фото І. НАЗАРАТІЯ.

ВТРАЧЕНА СОВІСТЬ

— Ну, — скажете ви, — це все, пробачте, вигадки. Совість — не річ, її втрачати не можна.

А втім, помиляєтесь. Не вірите? Ну, що ж, в будь-якій суперечці перемагає той, у кого є конкретні докази своєї правоти. Надамо і ми слово фактам.

Шофер автоколони № 2100 Леонід Андрійович Гетьманець також поїхав в село на другі жнива. Разом з чоловіком рушила і Ніна Гетьманець. Свою квартиру по вулиці Шевченка вони закрили на замок. А невдовзі сталося несподіване: невідомі злочинці зламали вікно в квартирі Гетьманців і вкрали одяг на суму 500 карбованців.

Працівники міліції — т. Андрейшин і комсомолець т. Босий — включились в пошуки. Не стояв осторонь і Іван Андрійович Гончаренко, який вважається одним з кращих дільничних уповноважених міськвідділу. Через день все вкрадене майно було знайдено. Злодіями виявились комсомольці Олександр Козачинський 1937 року народження і Валентин Неумивака 1939 року народження. Перший з них вже відбував покарання за крадіжку. Після повернення Козачинського з ув'язнення колектив СМУ-1 «Цукробуду», де він працював теслярем, виявив йому довір'я і навіть прийняв до комсомолу. «З кожним може трапитись, — міркували. — Довір'я його виправить».

В. Неумивака не працював, а вчився... на другому курсі політехнічного інституту, в найближчі роки повинен був захистити диплом інженера. Друзів по крадіжці, людей без совісті судили. Вони дістали по заслузі.

Другий факт. Велике напруження в ці дні на трасі Бобринецького шосе, по якому трудівники Компаніївського, Бобринецького, Кіровоградського та інших районів області везуть качанисту. Але раптом — тривожний сигнал. Є випадки, коли підлітки вискакують на машини і крадуть качани.

І ось ми, працівники дитячої кімнати відділу міліції, разом з дільничним уповноваженим т. Савенком виходимо на цю трасу.

Ввечері затримуємо кілька учнів шкіл №№ 33, 18, 19 і 22. Про їх негідну поведінку ми повідомили педколективи. Загальні збори учнів школи № 33 осудили вчинок Вадима Коваленка, Ліди Бур'янської та інших.

Іншого разу, ми, як кажуть, піймали «на гарячому» людину, що в пізній час на повному ходу вскочила на кузов машини і почала скидати на дорогу кукурудзу. Затримали її. При ньому — порожній лантух. Доставляємо до штабу народної дружини, що міститься в мікрорайоні Бобринецького шосе. Він дає брехливі показання, просить відпустити...

Хто ж він насправді? Що спонукало його піти на такий крок?.. Виявляється, це комсомолець, студент останнього курсу Кіровоградського медичного училища Євген Лаговський. Йому всього 18 років.

— Не повідомляйте, будь-ласка, в училище, — благав Лаговський. — Адже мене виключать.

Ні, нехай про твій негідний вчинок, Євгене, знають всі!

А. ЧЕРНОВ,
працівник дитячої кімнати Кіровоградського міського відділу міліції.

Твоя професія

В загін прийшла ВОЖАТА

Якби раніше хто сказав на швейній фабриці, що Люда Сметана стане хорошою вожатою, не повірили б. Особливо в четвертому цеху, де працює дівчина.

— Люда? — перепитали б. — Та що ви. Серед подруг і голосу її не чути. А дітям, знаєте, якого треба вожатого? Щоб і звеліти вмів, і підхід до кожного знайшов.

Класного керівника А. Г. Кабаченко спершу теж трохи сумнів узяв. Важко було уявити, як вона справиться з галасливою ватагою. От інші дівчата з фабрики — владні такі. А Люда непомітна, скромна.

І дійсно, піонери шостого «б» не одразу помітили її, коли ми удвох вперше зайшли на перерві в клас. Було гамірно, діти все не могли заспокоїтися. А вона спокійно, з ноткою прохання, сказала:

— Тихо...

Гамір ущух. Ніби сама по собі зав'язалася розмова. Дівчина заговорила про своє нелегке життя — виростала без батьків. Про дружній колектив швейниць. І видно, стільки було щирості в словах комсомолки, що слухали всі дуже уважно.

Так і зав'язувалася дружба. Саме дружба, бо Люда ні словом, ні жодним жестом не виказувала свого старшинства, нікого не бралась повчати.

Діти почали бувати вдома у своєї загонової вожатої. І вона їх відвідувала. Зберуться всім класом і йдуть у гості. Коли Галя Ткаченко відстала у навчанні, до неї завітала ціла «делегація». Допитувались, чому дівчинка не виконує домашніх завдань. Виявилось, вся справа в тому, що Галя багато допомагає матері в хатній роботі, та ще й час не вміє як слід розподілити. І з мамою поговорили, і Галі перепало. По-дружньому, безумовно, але так, що надовго запам'ятала.

Після того в Люди Гарбуз були, у Тамари Ткачук. Певну користь такі відвідини, безумовно, принесли. Зміцнювався колектив, піонери вчилися вболівати не тільки за власні оцінки, а й за успішність своїх товаришів, винаходили, чим і як допомогти відстаючим.

Вожату часто бачили в кіно разом з вихованцями. То сама організує культпохід, то я або класний керівник запрошуємо: «Людо, купуємо квитки. Як у тебе з часом?». Потім дівчина ладна цілу годину говорити з дітьми про героїв картини, про гру артистів. На шкільній конференції по фільму «Бий, барабан!» шестикласники виступали найактивніше.

В літописі піонерського загону є немало цікавих подій, про що діти не можуть розповідати спокійно. Як тільки почнуть пригадувати подробиці, так очі й заблищать. Наприклад, весною зібрались два шостих класи і відправились у міський сад. З собою захопили їжу на весь день, м'ячі, сітку. Повернулись пізно ввечері. Розповідей про змагання і ігри вистачило на цілий місяць.

Та це була не єдина «вилазка» на лоно природи. Іншим разом Люда в парку навчала розпізнавати квіти, збирати лікарські рослини. З цікавістю придивлялися діти до кожної пелюстки. Поверталися додому з свіжими, яскравими враженнями.

З дівчатками простіше знайти спільну мову. А хлопчиків ніяк не захопиш гербарієм. Їм щось романтичне подавай. «Що його придумати? — звернулася якось Люда до мене. — Дівчатка й танці разом розучують, і гуртки радо відвідують. А от хлопці...».

Тепер майже кожний учень сьомого «б» класу відвідує морський клуб. Значить, підібрала вожата «ключики».

Люда як старша сестра турбується про кожного, ніколи не забуде поздоровити зі святом. Напередодні 40-річчя піонерії нікому на швейній фабриці й на хвилину не дала забути про ювілей. Все допитувалась в комітеті комсомолу: «Ну як, що дарувати будете піонерській дружині?». А сама вирішила бібліотечку загонові піднести. В день свята на урочистій лінійці передала два пакунки цікавих книг.

Закінчення учбового року — хіба ж не подія? Люда не пропустила й цього дня. Придбала для кожного піонера бібліотечку «Друга сходинка», поштову листівку і поздоровила всіх з переходом у сьомий клас.

Водила дітей у свій цех на екскурсію, з любов'ю розповідала їм про підприємство. А наступного дня приклади з фабрики вже фігурували на уроці математики. Таня Ткалич підняла руку: «Дозвольте? Я склала задачу про пальта». Алла Гаврилівна Кабаченко похвалила ученицю.

Бути викликаним до карти, справа, як відомо, мало приємна. Географічних термінів багато, часто й саму назву важко вимовити. А ще ж треба показати на карті цю затоку чи протоку, гори чи низини. От і залишаються «слабенькі» після уроків, товпляться біля карти, запам'ятовують, де що знаходиться. Люда завжди покаже, нагадає, навчить, щоб на другий день указка не повисала безпомічно в повітрі.

Вожата часто класний журнал гортає, щоденники дивиться. Нікому не хочеться зустріти її осудливий погляд. Правда, «моралі» вона не буде читати, та все ж незручно. Ніби завинив чим.

Вся робота вожатої, як кажуть, і шеляга не варта, коли в загоні не поліпшується дисципліна, не зникають зі сторінок класного журналу «двійки». Але у тім-то й річ, що семикласники не тільки дозвілля добре проводять. Колектив став більш врівноваженим, здруженим. І у кожного учня допитливість з'явилася. Це перша ознака того, що уроки приноситимуть ще більшу користь.

От і вся розповідь. Люда — тихенька дівчина, здоров'ям похвастатись не може. Але коли загориться якоюсь ідеєю, затепляться іскорками очі, то в такі хвилини не можна залишитись байдужим до її слів, не можна не повірити у щирість дружби. Дуже палко вона захоплюється. Мабуть, саме тому й полюбили піонери свою непримітну вожату.

Л. ГАРКУША,
старша піонервожата Кіровоградської середньої школи № 26.

Тут жила Надя Дурова

САРАПУЛ (Удмуртська АРСР). Тисячі відвідувачів побували в міському краєзнавчому музеї на виставці, присвяченій 150-річчю Бородінської битви. Тут багато документів, що змальовують легендарний образ героїні Вітчизняної війни 1812 року Надії Дурової. В Сарапулі вона провела своє дитинство, юність, звідси двадцятитрьох річною дівчиною, переодягнувшись у форму кавалериста, вирушила з козачим полком на ратні подвиги.

КАЛУЗЬКА ОБЛАСТЬ. 1812 рік приніс немеркнучу славу Малоярославцю — одному з найстаріших російських міст. Саме від Малоярославця почався контрнаступ російської армії під проводом фельдмаршала М. І. Кутузова.

Тут 24 жовтня 1812 року відбулася жорстока битва, яка закінчилася перемогою російських військ. Місто вісім раз переходило з рук в руки. Завдяки винятковій стійкості росіян Наполеон не зміг прорватися через Малоярославець на Калугу. Зазнавши тут поразки, він почав відведення своїх військ через Боровськ на Можайськ і далі по спустошеній самими ж французами Смоленській дорозі.

На знімку: так звані «голубі ворота» колишнього Чорноострівського монастиря в Малоярославці, порешечені картеччю, кулями і ядрами. Ці сліди бою 24 жовтня збережено як священну пам'ять для потомства.

Фото О. КУЗЬМІНА. (Фотохроніка ТАРС).

До 150-річчя Вітчизняної війни 1812 року

„ПАМ'ЯТНИК ДВАНАДЦЯТОГО РОКУ"

За п'ятнадцять кілометрів на південь від Олександрівки в степовій балці розкинулось село Розумівка. Під невеличкою церквою над ставом покоїться прах героя Вітчизняної війни 1812 року генерала Миколи Миколайовича Раєвського.

З селами теперішнього Олександрівського району зв'язано чимало епізодів життя М. М. Раєвського. Після Вітчизняної війни він довгий час служив на півдні, був командуючим Київським військовим округом, і в літні місяці приїжджав на відпочинок у село Бовтишку, де знаходився маєток Раєвських. Відвідував він також село Розумівку, яка в кількох кілометрах від Бовтишки. У Розумівці йому подобалось підвищене місце на околиці села, звідки він любив споглядати навколишні привілля. Можливо, це місце нагадувало генералові місця героїчних битв, ймовірно, що це підвищення було схоже на одне з тих, де М. М. Раєвський боронив Росію від французьких орд.

...Наполеонівський маршал Даву захопив Могильов. Оглянувши на місцевості свої позиції, він вирішив, що для другої російської армії Багратіона пастка відмінно підготовлена. Між тим, друга армія наближалась до Могильова, через який Багратіон мав намір встановити зв'язок з першою армією.

Довідавшись, що в місті стоїть весь корпус Даву, який має вдвоє більше солдат, Багратіон йде на військову хитрість. Він вирішує нанести ворогові відволікаючий удар, щоб ввести Даву в оману. План цей полягав у тому, що піхотний корпус генерала Раєвського поведе справжній наступ на позиції противника біля Салтановки, а друга армія тим часом здійснить переправу своїх сил через Дніпро і піде на Смоленськ.

Вранці 23 липня корпус Раєвського пішов у наступ. Зображаючи широкий маневр крупних сил, в обхід французьких позицій пішла піхотна дивізія генерала Паскевича і Ахтирський гусарський полк. Російська артилерія частим вогнем обстрілювала французькі укріплення.

Кілька разів велись атаки. Головна мета була майже досягнута: французи повірили в наступ всієї другої армії на Могильов. Але потрібно було затягнути бій, щоб дати можливість переправити через Дніпро війська другої армії. Це було неймовірно важко: адже противник щонайменше в двадцять разів був сильніший. І треба було наступати.

Генерал-майор М. Ф. Гарнич в книзі «1812 год» так описує цей момент: **«Надвигалась тактическая пауза— та заминка, которая могла создать перелом в ходе сражения в пользу врага.**

Стоявший в боевых порядках своей пехоты генерал Раевский своевременно понял это. Он видел своих усталых солдат, их медленное движение. Он заметил, что противник выстраивает свои пехотные полки для перехода в наступление. Только вынужденная оборона могла оставить противника в заблуждении.

Отдав приказ генералу Паскевичу продолжать атаки на правый фланг противника, генерал Раевский взял двух своих сыновей и вышел с ними вперед. Старший его сын высоко поднял знамя Смоленского пехотного полка. Младший сын — подросток — шел рядом с отцом.

Указывая на врагов клинком, генерал Раевский громко крикнул войскам: «Вперед!»... Русское «ура», заглушая выстрелы, гремело над полем битвы.

Опрокинув французские колонны, смяв их резервы, русские полки, гнали остатки врага до самой Салтановки...»

Передбачалось, що на Смоленськ Наполеон піде правим берегом Дніпра. Тому з'єднані російські війська почали відхід по Московській дорозі. Але французи обходять Смоленськ і заходять росіянам в тил. Прикривав Смоленськ і дорогу на Москву лише невеличкий загін Д. Неверовського. Будь-що потрібно було затримати просування ворога. На підмогу підійшов сьомий корпус Раєвського. 14 солдатів ворога проти одного російського воїна! Відважного Раєвського і це не залякувало.

Ворог почав обстрілювати місто. Цілий день не вщухав бій, цілий день відважно боролись солдати Раєвського. Всі зусилля імператора захопити Смоленськ були марними. На підмогу поспішали Багратіон і Барклай. Не оволоділи містом вороги і наступного дня. Дві надзвичайно важливі доби було виграно.

Бородіно... План Наполеона — розгромити лівий фланг росіян і обійти з цього боку позиції противника, щоб нанести удар в тил і тим самим виграти бій — не вдався. Тоді ворог ударив по центру. Основні сили було направлено на курганну батарею Раєвського. 400 гармат вдарило по ній. Кілька разів батарея переходила з рук в руки. Поранені солдати і офіцери знову ставали до бою. Лише тоді, коли майже всі захисники батареї загинули, ціною великих втрат ворог остаточно захопив її...

Можливо, ця курганна батарея чимось й нагадувала оте підвищення в селі Розумівці. В одне з своїх останніх відвідин села М. М. Раєвський заповідав поховати його після смерті на цьому підвищенні.

Заповіт його виконаний. Для поховання був зроблений склеп з нішами, а пізніше побудований мавзолей у вигляді колонади.

В усипальні чотири поховання. Тут покояться дружина героя Софія Олексіївна, яка доводилася онукою великому російському вченому М. В. Ломоносову, внук, полковник М. М. Раєвський, вбитий під час війни з Туреччиною за звільнення Болгарії в 1876 році при Верхній Адровиці.

Над похованням генерала Раєвського — скромна металева плита, на якій викарбовано: «Генерал от кавалерии, член Государственного Совета Николай Николаевич Раевский. Год рождения — 1771-й. Год смерти— 1829-й».

І трохи нижче епітафія:

«Он был в Смоленске щит,
В Париже — меч России».

Автор епітафії — декабрист, герой Вітчизняної війни М. Ф. Орлов, який був зятем генерала. Називаючи тестя «мечем Росії», Орлов мав на увазі той факт, що в 1814 році, коли війська союзників зайняли Париж, М. М. Раєвський був його комендантом.

До 1825 року М. М. Раєвський командував четвертим корпусом у другій армії на півдні. Тут він одним з перших організував для солдат «школу взаимного обучения», в якій велась пропаганда ідей декабристів. Обидва сини героя — полковники Микола і Олександр та брат В. Раєвський притягались в справі декабристів. Сам Микола Миколайович користувався симпатіями декабристів і намічався ними в члени Тимчасового правління у випадку перемоги повстання. Дочка Марія — дружина декабриста С. Г. Волконського — добровільно пішла з чоловіком на каторгу.

Сім'я генерала Раєвського була в родинному зв'язку з Давидовими. Василь Львович Давидов — один з керівників Кам'янської управи Південного товариства декабристів — був братом (по матері) Миколи Миколайовича. З родиною героя дружив О. С. Пушкін, особливо в роки південного заслання. Він писав про Раєвського так: «Я видел в нем героя, славу русского войска, я в нем любил человека с ясным умом, с простой прекрасной душой... Памятник двенадцатого года, человек без предрассудков, с сильным характером...».

Силами вчителів Розумівської восьмирічної школи в усипальні організована картинна галерея. Понад 30 картин розповідають про події Вітчизняної війни 1812 року, життя і діяльність декабристів, Дениса Давидова.

Хороший початок зробили вчителі. Треба, щоб районні організації подбали про відновлення мавзолею. Його можна поповнити деякими експонатами районного музею.

Історією минулого жваво цікавляться наші сучасники. Думається, що і відновлення мавзолею Раєвського буде служити пам'ятником про героїзм російського народу.

В. ХОМЕНКО,
В. МАЛИНОВСЬКИЙ.

Олександрівський район.

Знам'янські залізничники — у боротьбі з самодержавством

Знам'янка виникла в 1730 році як розкольницька слобода. Пізніше тут були введені військові поселення. За організацію їх взявся цар Олександр I. За його планом, який здійснював Аракчеєв, такі поселення мали стати основною військовою силою Росії.

Населення Знам'янки обробляло землю, саме забезпечувало себе продовольством і, разом з тим, несло царську військову службу, живучи під тягарем найжорстокішої палочної дисципліни, муштри і кріпосницької експлуатації.

Військові поселення були ліквідовані тільки після реформи 1861 року. Ця реформа поклала початок розвиткові промислового капіталізму в Росії. Зростаючий внутрішній ринок потребував удосконалення та прокладення нових шляхів сполучення. Залізниці зв'язували околиці країни з Москвою, Петербургом, півднем Малоросії та іншими промисловими і культурними центрами країни. Це прискорювало зростання міст, сприяло пересуванню народних мас з одного району в інший. Після прокладання залізниці через Знам'янку, вона і подібні їй поселення перетворились у великі ринки вільнонайманої робочої сили.

Знам'янка відчутно поповнилась робітниками, розореними селянами, кустарями і міською біднотою з центральних губерній. Цей процес відіграв певну роль у дальшому зміцненні дружби українського і російського народів, об'єднання їх для спільної боротьби проти гнобителів. І коли в 1905 році по всій країні вибухнув бурхливий революційний рух, викликаний «кривавою неділею», в нього активно включились і робітники Знам'янки. 10 жовтня із Харкова по телеграфу

було передано сюди повідомлення, що Московський вузол залізничних шляхів застрайкував. Харківський комітет РСДРП попросив залізничників Знам'янки підтримати страйк. Одразу ж тут пролунав тривожний гудок, на який зійшлись всі робітники. На мітингу вони вирішили припинити роботу, не приймати і не відправляти поїздів.

Під час перевірки одного з вагонів товарного ешелона в ньому було виявлено зброю. За пропозицією страйкового комітету залізничники організували бойову дружину. Згодом їй довелось мати сутичку з військами, у якій загинуло десять робітників. Незважаючи на те, що губернською владою були вжиті жорстокі репресивні заходи, страйк продовжувався два тижні і припинився тільки за вказівкою Харківського комітету РСДРП.

Всеросійський жовтневий страйк, продемонструвавши силу і могутність пролетаріїв, примусив переляканого царя піти на поступки і видати 17 жовтня маніфест, в якому народові були обіцяні громадські свободи і скликання законодавчої Думи. Більшовики оцінили появу маніфесту як першу перемогу пролетаріату, однак закликали трудящих не вірити цій паперовій «конституції» і наполегливо продовжувати боротьбу.

В умовах загального революційного піднесення і під впливом агітації більшовиків у листопаді 1905 року повстали матроси Севастополя, хвиля солдатських заворушень прокотилась по всій Україні. По сигналу з Харкова залізничники станції Знам'янка знову організували страйк, щоб не дати царському урядові перекидати війська для придушення повстання в Севастополі та інших містах півдня країни.

Велику активність проявили знам'янські робітники і в грудні 1905 року під час збройного повстання у Москві. Через десять днів сюди з Єлисаветграда (Кіровограда) була направлена депутація на чолі з духовенством. Вона хотіла домовитись про перепуск составів з вугіллям.

Страйкарі відмовили в цьому, що неабияк стурбувало місцеві власті. Газета «Голос Юга» від 17 грудня 1905 року повідомляла: «Елисаветградский и Александрийский уезды с городами об'явлено на военном положении с 9 часов...»

На ліквідацію страйку були послані поліція, жандармерія, війська. Розпочались масові арешти. Після тривалого слідства 24 квітня 1906 року етапом з Олександрійської в'язниці в Єлисаветград були доставлені учасники Знам'янського страйку. Суд засідав у приміщенні колишнього юнкерського училища. Слухалась справа заступника начальника станції М. Михалевича, телеграфістів П. Бельського, А. Лазарєва, А. Семенкова, конторщика Ф. Іванова, рагаря Д. Сороки, машиніста Г. Набока та інших. На суді головував генерал-лейтенант Мордвинов. М. Михалевича було віддано до арестантського відділення на два роки, інших — ув'язнено на різні строки.

Але найжорстокіші покарання не могли загасити революційного полум'я. 7 грудня 1905 року знам'янські залізничники одержали телеграму від московського вузла залізничних шляхів з закликом солідаризуватись із загальним політичним страйком 29 залізниць. Для погодження в Харків негайно виїхали делегати — лікар залізничної лікарні Андрій Віталійович Лисенко (брат видатного українського композитора М. В. Лисенка) і столяр депо Федоров. Коли вони повернулись, на станції Знам'янка одразу ж розпочався страйк. Керував ним страйковий комітет у складі А. В. Лисенка, Мороза, Анитова, Філіпенка, Іванова, Гдовського, Федорова та інших. Згодом вони були ув'язнені.

Аналізуючи організовані виступи залізничників станції Знам'янка, можна сказати, що своєю героїчною стійкістю вони внесли певний вклад у боротьбу російського пролетаріату проти самодержавства. В. І. Ленін, підводячи підсумки революції 1905 року, підкреслював неоцінене значення досвіду грудневих страйків і повстань для майбутніх боїв з царатом. «П'ятий рік, — вказував він, — об'єднав робітників усіх націй Росії».

О. НАГОРНИЙ,
старший науковий співробітник обласного архіву.

ЗНІМАЄ КІНОСТУДІЯ „МОСФИЛЬМ"

У ПАВІЛЬЙОНАХ кіностудії «Мосфильм» відносно тихо: час літніх експедицій ще не закінчився. Щойно повернулася з експедиції знімальна група картини «Живі і мертві». Двосерійний фільм за романом К. Симонова знімає режисер О. Столпер. В ролі Синцова — ленінградець К. Лавров, артист Великого драматичного театру імені М. Горького.

В Істрі, під Москвою, — там же, де знімались осінні епізоди «Живих і мертвих», провадить зйомку молодий режисер В. Ординський, відомий кіноглядачам вдалим дебютом у картині «Людина народилась». Учасник війни, він працює над фільмом про війну. Картина «Біля твого порога» за сценарієм С. Нагорного розкаже історію однієї батареї, що захищала Москву.

Фільм про дитинство воєнної пори робить І. Таланкін. Його творча доля, як і раніше, зв'язана з героями В. Панової. В Костромі провадяться натурні зйомки кінофільму «Вступ». Сценарна основа — відомі повісті «Валя» і «Володя».

Режисер Є. Карелов, який недавно повернувся з Одеси, де знімалась літня натура, продовжує роботу над фільмом «Тривожні хмари» (сценарій О. Борщаговського). Сюжет картини — футбольний матч російських військовополонених з фашистами.

«Двоє в степу» — за повістю Е. Казакевича ставить А. Ефрос, режисер театру і кіно.

Отже, для багатьох майстрів кіно, маститих і молодих, характерне прагнення художньо осмислити Велику Вітчизняну війну, яка була не тільки великим лихом, але й великим свідченням сили духу радянського народу.

Але перше ніж закінчиться монтаж кінокартини про ратний подвиг радянських людей, глядачі побачать фільми про наш мирний і неспокійний сьогоднішній день. На найближчих підступах до екрана — «Колеги» і «Молоде — зелене».

Однойменні повісті В. Аксьонова і О. Рекемчука досить популярні, щоб тут переказувати їх зміст. «Колеги» — третя режисерська робота А. Сахарова, який прийшов у кінематограф з цікавим фільмом «Зимова казка». В головних ролях знімалися В. Ліванов, В. Лановий, О. Анофрієв і Т. Семіна.

В новій картині К. Воїнова «Молодо-зелено» зайняті в головних ролях І. Переверзєв, О. Табаков, А. Шереметьєва.

Широкоформатний фільм знімають у Севастополі С. Самсонов і один з провідних операторів «Мосфильма» В. Монахов. Це «Оптимістична трагедія» за знаменитою п'єсою В. Вишневського. Разом з народним артистом СРСР Б. Андрєєвим (вожак) у фільмі грає М. Володіна (комісар), актриса з невеликим стажем у кіно — вона знімалася у «Вогняних верстах» і в «Двох життях».

Головною подією на студії залишається «Війна і мир». Біля Ново-Девичого монастиря знято епізод розстрілу французами російських полонених, обвинувачених у підпалі Москви. Цими днями закічено сцену від'їзду московських біженців. Тепер знімальна група переїжджає в Каширу знімати полювання у Відрадному. Тут Л. Савельєвій — Наташі треба буде продемонструвати клас верхової їзди, якої вона навчалася відтоді, як була затверджена на роль. Андрія грає О. Стриженов, П'єра — режисер фільму С. Бондарчук. В ролі Кутузова знімається народний артист СРСР М. Симонов, який у свій час зіграв Петра у фільмі «Петро Перший».

На «Мосфильме» в різних стадіях виробництва перебувають тридцять з лишком фільмів. Більшість з цих картин ставлять молоді режисери.

Є. СТИШОВА. (Кор. ТАРС).

Спортивна хроніка

СПАРТАКІАДА СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ

ЗАКІНЧИЛАСЯ обласна спартакіада сільської молоді. Їй передували змагання в колективах фізкультури, районні спартакіади, в яких взяли участь десятки тисяч юнаків і дівчат. Особливо масовою була спартакіада в Ульяновському районі.

Переможці попередніх змагань взяли участь у фіналі обласної спартакіади. Перші місця тут зайняли: ульянівці — з легкої атлетики; новоукраїнці — з важкої атлетики, боротьби і велоспорту; олександрівці — з волейбола і ручного м'яча; компаніївці — з шахів. Найсильнішими в змаганнях з настільного тенісу виявилися спортсмени Бобринецького і Олександрійського районів.

І в комплексному заліку команди Новоукраїнського району нікому не поступилися першістю. Серед переможців з окремих видів спартакіади немає жодної команди Добровеличківського і Знам'янського районів. Однак виступали вони рівно і в комплексі забезпечили собі відповідно друге і третє місця.

Під час спартакіади було встановлено чимало нових обласних рекордів не тільки серед сільських спортсменів. Найбільш вагомі поправки в таблицю рекордів внесли Петро Федорченко (Знам'янський район), Григорій Мимрук і Микола Рудченко (Ульяновський район), Віктор Черняєв (Добровеличківський район), Юрій Чорний (Устинівський район) та інші.

Близько трьох тисяч учасників спартакіади вклалися в розрядні нормативи. Це дозволило обласній раді товариства «Колгоспник» достроково виконати річний план підготовки спортсменів-розрядників, майстрів спорту.

До недоліків спартакіади слід віднести те, що в змаганнях з окремих видів брало участь мало районів, зокрема з велосипедного спорту — 7, з важкої атлетики — 8, з волейбола — 9 і т. д. Такі райони, як Хмелівський, Маловисківський і Новогеоргіївський зовсім не були представлені на спартакіаді.

П. РОМАНЧУК.

ПАЛКИЙ ПРИЙОМ

ГАВАНА, 17. (ТАРС). Вчора в Гавану на запрошення революційного уряду Куби прибув прем'єр-міністр Алжіру Бен Белла. Його тепло зустріли керівники революційного уряду Куби. Десятки тисяч кубинців, що зібралися вздовж 20-кілометрового шосе від аеропорту до столиці, виявили високому алжірському гостю палкий прийом.

□

НЕ ГРЕБУЮЧИ НІЯКИМИ ЗАСОБАМИ

ПАРИЖ, 17. (ТАРС). Французький уряд заборонив комуністичним партіям Мартініки, Гваделупи і острова Реюньон (ці території є заморськими департаментами Франції) використати офіціальні засоби пропаганди під час кампанії по підготовці до референдуму — плебісциту 28 жовтня.

□

ТРИ МІСЯЦІ БЕЗ ЇЖІ І ПРІСНОЇ ВОДИ

НЬЮ-ЙОРК, 17. (ТАРС). Понад три місяці тому в Тихому океані безслідно зник невеликий катер, який ішов з островів Тонга в Окленд (Нова Зеландія) з 17-ма моряками на борту. Після тривалих розшуків було вирішено, що всі вони загинули в пучині океану.

Сьогодні від кореспондента ЮПІ на островах Фіджі надійшло повідомлення, що більша частина екіпажу катера врятувалась, проживши три місяці на голих рифах без їжі і прісної води. Як стало відомо, катер наскочив на риф Мінерви, на схід від островів Фіджі, і затонув. Троє моряків загинуло. 14, що залишилися в живих, знайшли притулок під корпусом японського рибальського судна, яке раніше сіло на ці рифи. Їжею для моряків були молюски й риба. Четверо вмерло, не витримавши випробувань.

Втративши надію діждатися порятунку, моряки відправили одного сміливця на плоту по допомогу. Він безслідно зник. Відправили ще двох; через 9 днів їм вдалося дістатись до островів Фіджі і принести порятунок для всіх.

Вісті з-за рубежу

—⊙—

Запуск «Рейнджер-5» відкладено

НЬЮ-ЙОРК, 17. (ТАРС). Національне управління по аеронавтиці і дослідженню космічного простору (НАСА) відклало приблизно на чотири тижні запуск на Місяць космічного корабля «Рейнджер-5» «через несприятливі умови погоди».

У повідомленні з мису Канаверал (Флоріда) кореспондент агентства Ассошіейтед Пресс нагадує, що запуск було призначено на ранок 18 жовтня після відстрочки на один день, викликаної неполадками в радіо і радіотелеметричній системі космічного корабля.

Хто буде кращим розповсюджувачем Молодого комунара

Всі 20 комсомольців — ПЕРЕДПЛАТНИКИ

ПРИЧІПЛЮВАЧ артілі імені Димитрова Валентин Котріков став частіше бувати на молочно-товарній фермі, в рільничих бригадах. Воно й зрозуміло — у хлопця з'явилися нові турботи. Комітет комсомолу доручив йому вести передплату на молодіжні періодичні видання.

Значну організаторську роботу довелося провести Валентину в другій рільничій бригаді. З кожним комсомольцем говорив зокрема. І ось наслідки. Всі юнаки і дівчата (а їх у бригаді 20 чоловік) передплатили на наступний рік обласну молодіжну газету. Крім того, кожний третій комсомолець в наступному році буде читачем молодіжних республіканських і всесоюзних журналів.

Хочеться сказати похвальне слово і про завідуючого клубом Володимира Милованова. В артілі «Україна» він охопив передплатою на газету «Молодий комунар» понад 50 юнаків та дівчат.

А. МАКСИМЕНКО,
секретар Добровеличківського райкому комсомолу.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

УВАГА! УВАГА!

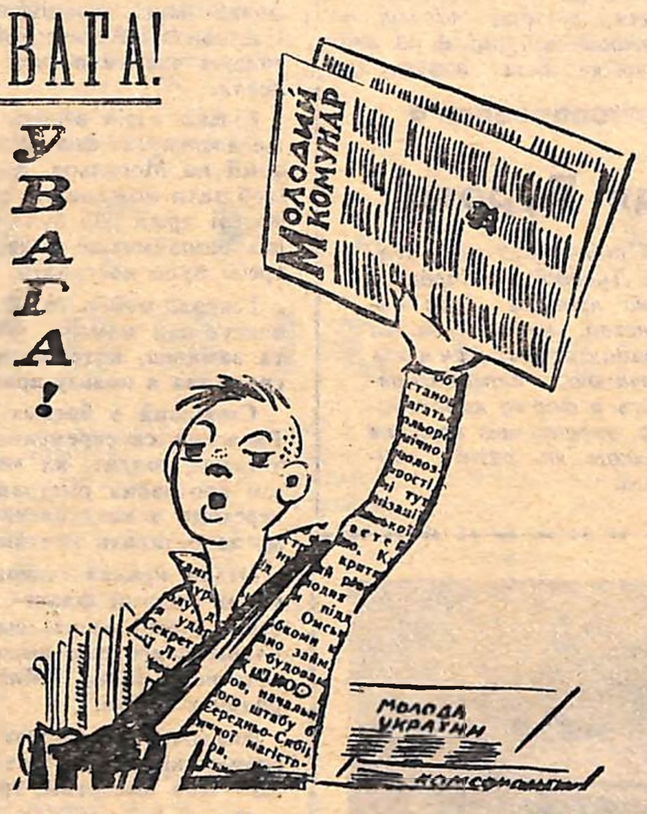

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

ТРИВАЄ передплата на обласну молодіжну газету. Ви зможете оформити її в усіх поштових відділеннях та в громадських уповноважених.

Передплатна ціна «Молодого комунара»:
на 3 місяці — 72 копійки;
на 6 місяців — 1 крб. 44 копійки;
на 12 місяців — 2 крб. 88 копійок.
НЕ ЗАБУДЬТЕ СТАТИ ПЕРЕДПЛАТНИКОМ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» НА 1963 РІК!

В кінотеатрах міста

Кінотеатр «Мир». «ЧОРНА ЧАЙКА». Початок о 10 годині ранку, 12, 2 та 4 годині дня, 6, 8 та 10 годині вечора.

Кінотеатр «Сивашець». «ДИКА СОБАКА ДІНГО». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора. На літньому майданчику «ТЕЛЕФОНІСТКА». Початок о 7 год. 30 хв. вечора.

Кінотеатр імені Дзержинського. «ДОБРО ПОЖАЛУВАТИ, МІСТЕР МАРШАЛ». Початок об 11 год., 12 год. 30 хв., 2 год., 3 год. 30 хв., 5 год. дня, 6 год. 30 хв., 8 год. та о 9 год. 30 хв. вечора. Для дітей «КОТИК НА ПЛОТИК». Початок о 9 год. 20 хв. ранку.

Кінотеатр «Хроніка». Хронікально-документальні фільми: «КОМУНІСТИЧНА ВЕСНА», «КАРНАВАЛ В ГАВАНІ». Демонструються без перерви з 10 години ранку до 9 години вечора.

ПИШІТЬ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

ЗАХОДЬТЕ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00363. Зам. № 6458. Т. 27.000.

ДЗВОНІТЬ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.